

Nationaal Park Maasduinen in het noordoosten van Limburg, tussen de Maas en de Duitse grens, is erg in trek bij natuurliefhebbers en recreanten. ARCHIEFFOTO GÉ HIRDES

‘Reservaat is geen Toverland’

DOOR
JAN HENSELS

ACHTERGROND VERDIENMODEL

Er moet meer geld in het laatje komen bij de Limburgse Nationale Parken. Staan de nieuwe voorzitters voor een onmogelijke opgave of liggen er kansen? De meningen lopen uiteen.

ROERMOND

De provincie heeft grootse plannen met de Limburgse Nationale Parken. Er moet een andere wind gaan waaien in de drie Nationale Parken Maasduinen, de Meinweg, de Grootte Peel en in Nationaal Landschap Zuid-Limburg. Zo schildert gedeputeerde Patrick van der Broeck (CDA) ambitieuze vergezichten waarin hij rept van een doorstart, nieuwe verdienmodellen en een grotere naamsbekendheid. Heel kort door de bocht betekent dat ook meer geld in het laatje om de nationale parken overeind te houden.

Tegelijkertijd kan dan ook de horeca en de toeristische sector in Limburg meeprofiteren, is de achterliggende gedachte. Dit voorjaar riepen Provinciale Staten de provincie al op te zoeken naar wegen om extra gelden binnen te krijgen via het stimuleren van toerisme en recreatie in die natuurrijke regio's.

Zeker omdat er zorgen leven over het voortbestaan van de twintig Nationale Parken in ons land, is een extra impuls nodig, luidde de gedachte achter de motie. Andy Rossel (GroenLinks), indiener van de motie, formuleert het zo: „Alles staat en valt bij genoeg activiteiten en dus bezoekers.”

Naam

Volgens Rossel mag de naamsbekendheid van de parken nog een stuk verbeteren. „Hoeveel Limburgers zouden de naam van een van de Nationale Parken zo kunnen noemen?” vraagt hij zich af. Sinds het Rijk een aantal jaren geleden zijn handen aftrok van de Nationale Parken en ze onderbracht bij de provincies, zijn de Nationale Parken al veel meer op zichzelf aangewezen. Zo moet bijvoorbeeld het bezoekerscentrum van de Grootte Peel zelf de broek ophouden. Een groot deel van het museum moest plaatsmaken voor de verkoop van onder meer streekproducten. Ook organiseert het centrum om die re-

den tegenwoordig de meest uiteenlopende activiteiten; van vollemaanswandeltochten en optredens tot kinderpartijtjes en Segway-tours langs het reservaat. De zoektocht naar nieuwe verdienmodellen die de nieuwe voorzitters van de Nationale Parken moeten leiden, is bij de reservaten dus al jaren aan de gang. Rentmeester Ger Frenken van Limburgs Landschap, een van de terreinbeherende partijen bij Maasduinen, heeft er dan ook een hard hoofd in of er nog zoveel winst te halen valt.

„De horeca-ondernemers weten ook dat de Nationale Parken voor extra bezoekers zorgen. Maar bij die ondernemers valt denk ik niet heel veel extra op te halen.”

Volgens hem zullen de Nationale Parken niet zonder extra geld van de overheid kunnen. „De provincie zit nu voor een dubbeltje op de eerste rij.” Hij vindt ook dat het Rijk weer zijn verantwoordelijkheid moet nemen. Gezien het belang van de natuurparken voor de leefbaarheid en werkgelegenheid valt

dat volgens hem goed te verdedigen. „Het zijn toch Nationale Parken, geen provinciale.”

Hans Heijnen, directeur van de Natuur en Milieufederatie Limburg, zet een kanttekening bij een teveel aan activiteiten in de reservaten. „De Nationale Parken zijn er in de eerste plaats gekomen voor het behoud van de natuur. Je hebt het bij natuurparken niet over een soort Toverland. Er zit altijd een spanningsveld aan wat je er aan activiteiten kunt organiseren.” Gedeputeerde Van der Broeck heeft er het volste vertrouwen in dat de nieuwe bestuurders de komende tijd een en ander uit de hoge hoed toveren om de Nationale Parken een stevigere basis te geven en om meer dwarsverbanden tussen natuur, agrarische sector en recreatie en toerisme te leggen. Ook verwacht hij het nodige van de samenwerking tussen de drie Nationale Parken en Nationaal Landschap Zuid-Limburg, bijvoorbeeld op het gebied van naamsbekendheid en pr.

Beroering

De benoeming van de vier nieuwe bestuurders heeft inmiddels al tot enige beroering geleid, ook binnen Provinciale Staten. Drie van hen, Ricardo Offermanns, Herman Vrehan en Toine Gresel, zijn bestuurders met een vlekje. Het lijkt erop dat deze mensen vooral zijn benoemd vanwege hun netwerk en bestuurlijke ervaring. Zij kennen de weg naar overheden en ondernemers. Het gaat niet om mensen die zich over het algemeen bijzonder hebben onderscheiden op natuurgebied.